

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

12. april 2015

NEDELJA	BELA – NEDELJA BOŽJEGA USMILJENJA
12.04.	<i>ob 7h za farane ob 8.30 na Pernovem za +Franca Golčar ob 10h za +Pepija Verdel, obl.</i>
Ponedeljek	Ida
13.04.	<i>ob 19h za +Franca Reher, obl.</i>
Torek	Lidvina
14.04.	<i>ob 19h za +Saro Veber, 30. dan</i>
Sreda	Paternij
15.04.	<i>ob 19h za +Mirana Srebočan, 30. dan</i>
Četrtek	Bernardka Lurška
16.04.	<i>ob 8h na Pernovem za +Avgusta in Amalijo Pečnik, obl.</i>
Petek	Simon
17.04.	<i>ob 19h za +Zinko ter starše Narakš in Vrhovnik</i>
Sobota	Evzebij
18.04.	<i>ob 7h za +Karlja Lobnikar ter Julijano in Franca Špeglič, obl.</i>
NEDELJA	3. VELIKONOČNA
19.04.	<i>ob 7h za farane ob 8.30 na Pernovem za +Dušana, Marijo in Jožeta Pečnik ob 10h za r. Tomanove iz Zavrha in Vinka Zdolšek</i>

* V soboto (18.4.) bo ob 15. uri blagoslov obnovljene (v resnici nove!) Reharjeve (prej: Flisove) kapele v Galiciji. Vabljeni vsi, posebej še tisti, ki so sodelovali pri delu za novo kapelo.

* Prihodnjo nedeljo (19.4.) bo v Libojah ob 15h dekanjska molitvena ura za duhovne poklice. Ob 16h bo sv. maša.

OB NEDELJI BOŽJEGA USMILJENJA

EVANGELIJ BELE NEDELJE:

V Tomaževi osebnosti nam Janez prikaže, kako lahko naša vera v vstajenje raste skozi vse dvome. Že od nekdaj je ljudi očarala ta podoba. Pogosto pa so gledali nanj kot na dvomljivca: ker nas v naši veri vedno znova obhaja dvom, se v Tomažu prav lahko najdemo. Simpatičen nam je. Resnično je naš dvojniki, ki izkazuje prav to, kar sami čutimo.

Tomaža ni bilo zraven, ko se je Jezus na velikonočni večer prikazal učencem in jim vdihnil Svetega Duha. Ko so mu pripovedovali, temu ni mogel verjeti. V resnici Tomaž tu ni dvomljivec, ampak tisti, ki želi vse izkusiti. Ne zadovolji se s tem, da bi samo sprejel, kar mu drugi povedo. Sam bi rad videl, otipal, se dotaknil – le tako bo pripravljen verjeti.

Janez nas vabi, naj gremo v Tomaževo šolo in se kot on učimo sprejemati vero v vstajenje. Naša vera potrebuje izkušnjo. Proti našemu dostojanstvu je, da bi verjeli le to, kar nam povedo drugi. Naša želja po izkustvu Boga, po izkustvu vstajenja je upravičena. Toda če hočemo na sebi občutiti čudež ljubezni, se moramo kot Tomaž prepustiti nenavadnemu in nepričakovanemu Jezusovemu odgovoru.

Jezus je Tomažu dopustil, česar ni dovolil Mariji Magdaleni: dotik svojih rok in strani. Na velikonočni večer je svojim učencem samo pokazal svoje roke in stran. Sedaj pa spodbudi Tomaža, naj svoje prste položi v sledove žebeljev na rokah, z roko pa naj se dotakne njegove rane na prsih. Med evharistijo Jezus ni le med nami, daje priložnost tudi nam, da se ga dotaknemo. Vsakokrat ko nam podari svoje telo v podobi kruha v naše roke, položimo prste v njegove rane.

A. Grün, Izkusimo velikonočno veselje

Bela nedelja – nedelja Božjega usmiljenja

Papež Janez Pavel II. je nedeljo po veliki noči določil za nedeljo Božjega usmiljenja

V Katoliški Cerkvi danes praznujemo 2. velikonočno nedeljo, imenovano tudi *belo nedeljo* ali nedeljo Božjega usmiljenja. Ime *bela nedelja* (lat. *Dominica in albis*) izvira iz starokrščanskih časov, ko so novokrščenci, ki so prejeli zakrament sv. krsta med velikonočno vigilijo, ves teden po veliki noči prihajali k bogoslužju v belih oblačilih. Uporaba belih oblačil, ki so znamenje čistosti, je izpričana od 4. stoletja, poseben pomen pa so dobila v 17. stoletju, ko so jezuiti na nedeljo po veliki noči uvedli skupinsko prvo obhajilo. Bela barva ima v bogoslužju močen simboličen pomen; je seštevek vseh barv mavrice, polnost nerazdeljene svetlobe, izraža začetek in konec, polnost in praznino.

Nedelja Božjega usmiljenja

Sv. papež Janez Pavel II. (1978–2005) je 30. aprila leta 2000 na nedeljo po veliki noči, razglasil poljsko redovnico Favstino Kowalsko za svetnico ter ob tej priložnosti določil, da se bo prva nedelja po veliki noči »odslej v vsej Cerkvi imenovala nedelja Božjega usmiljenja.« Papež se je pri tem oprl na javno razodetje, posebej na Božjo besedo te nedelje, ki nazorno govori o Božjem usmiljenju, povod pa je bilo Jezusovo razodetje sestri Favstini: »*Hči moja, govori vsemu svetu o mojem neizmernem usmiljenju. Hočem, da je praznik Božjega usmiljenja zatočišče vseh duš, pribežališče vseh grešnikov. Ta dan bom razodel polnost svojega usmiljenja. Kdor bo ta dan opravil sveto spoved in prejel sveto obhajilo, bo dobil popolno odpuščanje grehov in kazni za grehe. Naj se nihče ne boji priti k meni, čeprav so njegovi grehi še tako veliki. Hočem, da praznik mojega usmiljenja slovesno obhajate prvo nedeljo po veliki noči. Povej ranjenim ljudem, da se morajo zateči k mojemu usmiljenemu Srcu in dal jim bom svoj mir. Preden pridem kot pravičen sodnik, pridem kot kralj usmiljenja. Kdor zavrne moje usmiljenje, se sam obsodi.*«

Povezanost praznika Božjega usmiljenja in 2. velikonočne nedelje kaže na simbol zveze med zakramentom svetega krsta, velikonočno skrivnostjo odrešenja in Božjim usmiljenjem. S prejemom zakramenta krsta so novokrščenemu odpuščeni in očiščeni vsi grehi, kar predstavlja razsežnost sprave med Bogom in človekom.

PODOBA USMILJENEGA JEZUSA

Njen nastanek je v zvezi z videnjem, ki ga je sestra Favstina imela v Plocku 22. februarja 1931; tedaj ji je Kristus izrekel željo, da bi naslikala tako podobo ter pod podobo napisala besede: **Jezus, vate zaupam.**

Podoba predstavlja od mrtvih vstalega Kristusa, ki ima na rokah in nogah sledove križanja. Iz prebodenega, na podobi nevidnega Srca, izhajata dva pramena žarkov: rdeči in blede. Ko je sestra Favstina vprašala Jezusa o pomenu obeh pramenov, ju je Gospod Jezus razložil takole:

»Bledi pramen pomeni vodo, ki opravičuje duše; rdeči pa pomeni kri, ki je življenje duš. Ta dva pramena žarkov sta privrela iz globin mojega usmiljenja takrat, ko je sulica prebodla moje umirajoče Srce na križu« (299).

Drugače rečeno, ta dva pramena žarkov pomenita svete zakramente, pa tudi sveto Cerkev, rojeno iz prebodene Kristusove strani in darove Svetega Duha, katerih svetopisemski simbol je voda.

